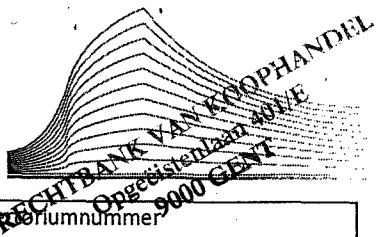

Datum van
inontvangstneming

:

20/02/2015

BEZLUITEND AFSCHRIFT
uit de minuten berustende ter griffie van de
Rechtbank van koophandel Gent, afdeling Gent

Reponeringsnummer
9694

Datum van uitspraak
18 december 2014

Rolnummer
A/12/02212

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

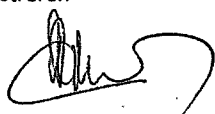
Niet aan te bieden aan de ontvanger

Rechtbank van Koophandel Gent, afdeling GENT Vonnis

Tiende kamer

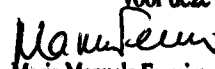
Aangeboden op
29 DEC. 2014

Niet te registreren

Anja WILLEMS
Adviseur a.i.

Ingeschreven in het register van het
Hof van Justitie onder nr. **981.931**

Luxemburg **19. 01. 2015** De Griffier,
voor deze

Fax/E-mail:
Maria Manuela Ferreira

Neergelegd op: **16.01.2015** Hoofdadministrateur

Inzake: A/12/02212

BVBA NEW VALMAR, met ondernemingsnummer 0447.933.429, (volgens conclusies: 0477.933.429), met zetel te 9940 Evergem, Buntstraat 104, voor wie als raadsman optreedt, Mr. Philippe Devos, advocaat te Gent;

eiseres;

tegen :

s.r.l. GLOBAL PHARMACIES PARTNER HEALTH, vennootschap naar Italiaans recht, met maatschappelijke zetel in Italië, 20123 Milano, Via Leopardi Giacomo 31, BTW nr. IT 05984040963, voor wie als raadsman optreedt, Mr. Taynane loco Mr. Geert Bogaert en Mr. Anna Gibello, beiden advocaat te Brussel;

verweerster;

* * *

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Gelet op:

- de dagvaarding dd. 30 maart 2012;
- het tussenvonnissen van dezer rechtbank dd. 22 juni 2013;
- de overige stukken.

Partijen werden gehoord tijdens de openbare zitting van 26 juni 2014.

* * *

1. Voorwerp van de vordering

Bij dagvaarding dd. 30.3.2012 vordert de eiseres de veroordeling van de verweerster tot betaling van een bedrag ten belope van 234.192,716 EUR, meer:

- het bedrag van de nog niet-vervallen facturen in de loop van het geding;
- conventionele intresten op elke vervallen factuur vanaf de vervalddag tot de datum van dagvaarding;
- gerechtelijke intresten sinds de datum van dagvaarding tot de datum van algehele betaling;
- de kosten van het geding, met inbegrip van een nader begrote rechtsplegingsvergoeding;

bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande de aanwending van een rechtsmiddel en zonder de mogelijkheid tot borgstelling of kantonnement.

Bij besluiten vordert de eiseres :

- akte te nemen van de uitbreiding van de vordering van de eiseres;
- te zeggen voor recht dat de distributieovereenkomst dd. 12.11.2010 van rechtswege ontbonden is lastens de verweerster;
- de veroordeling van de verweerster tot betaling van een bedrag ten belope van 234.192,716 EUR, meer :
 - o conventionele intresten op elke vervallen factuur vanaf de vervaldag tot de datum van dagvaarding;
 - o gerechtelijke intresten sinds de datum van dagvaarding tot de datum van algehele betaling;
 - o de kosten van het geding, met inbegrip van een nader begrote rechtsplegingsvergoeding;

bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande de aanwending van een rechtsmiddel en zonder de mogelijkheid tot borgstelling of kantonnement.

In ondergeschikte orde vordert de eiseres alvorens recht te doen om een prejudiciële vraag te stellen aan het EU Hof van Justitie met betrekking tot *"de verenigbaarheid van de gecoördineerde taalwetten van 18.7.1966 en het Vlaams Taaldecreet dd. 19.7.1973 zijn strijdig met art. 26.2, art. 34 en 35 VWEU inzake het vrij verkeer van goederen"*.

Bij besluiten formuleert de verweerster een tegeneis en vordert zij:

- de veroordeling van de verweerster op tegeneis tot betaling van een bedrag ten belope van 1.467.448 EUR bij wijze van schadevergoeding ingevolge de foutieve beëindiging van de distributieovereenkomst tussen partijen dd. 12.11.2010 EUR;
- de veroordeling van de verweerster op tegeneis tot terugname van de stock voor een bedrag van 30.728,95 EUR;
- de veroordeling van verweerster op tegeneis tot betaling van de extra korting voor een bedrag van 17.249 EUR;
- desgevallend de compensatie uit te spreken tussen de bedragen van de hoofd- en tegeneis
- in ieder geval :
 - o de eis tot uitvoerbaarheid bij voorraad, niettegenstaande de aanwending van een rechtsmiddel en zonder de mogelijkheid tot borgstelling of kantonnement. af te wijzen;
 - o de bijkomende tekst en stukken ten gronde in de synthesebesluiten van de verweerster op tegeneis dd. 10.4.2014 uit de debatten te weren;
 - o de veroordeling van de verweerster op tegeneis tot de kosten van het geding, met inbegrip van een nader begrote rechtsplegingsvergoeding.

2. De feiten

Op 12.11.2010 sloten de eiseres en de verweerster een concessieovereenkomst van bepaalde duur tot en met 31.12.2014, waarbij de verweerster binnen het contractueel omschreven territorium Italië werd aangesteld als de exclusieve concessiehouder van de eiseres.

Conform art. 18 van de concessieovereenkomst werd deze beheerst door Italiaans recht en waren de rechtbanken van Gent bevoegd om kennis te nemen van gebeurlijke betwistingen tussen partijen.

Per aangetekend schrijven van 29.12.2011 stelde de eiseres een einde aan de concessieovereenkomst met de verweerster mits een opzeggingstermijn van 5 maanden, welk een aanvang zou nemen op 1.1.2012 om te eindigen op 31.5.2012 om 24.00u.

Op 30.3.2012 ging de eiseres over tot dagvaarding van de verweerster.

3. Beoordeling

3.1 De hoofdeis

3.1.1 De facturen

3.1.1.1 Voorafgaandelijk

In de besluiten van de verweerster leest de rechtbank (synthesebesluiten p. 15) dat de rechtbank *“terecht deze nietigheid vast[stelde], en ambtshalve de vervanging [beval] van de nietige facturen (in toepassing van art. 10, paragraaf 3 Vlaams Taaldecreet)”*.

Het gerechtsdossier en de zittingsbladen inzake geven echter te kennen:

- dat de zaak werd ingeleid op 8.6.2012;
- dat op 22.6.2012 een tussenvonnissen werd verleend waarbij de rechtbank zich bevoegd verklaarde en de procedure regelde door het bepalen van conclusietermijnen en een rechtsdag;
- dat de zaak op de zitting van 10.10.2013 werd behandeld en gepleit doch in voorzetting werd geplaatst op 16.1.2014 voor *“(vervanging facturen)”*;
- dat de rechtbank op heden geen vonnis verleende noch uitspraak deed – laat staan ambtshalve en in toepassing van art. 10 paragraaf 3 Vlaams Taaldecreet – over de nietigheid van de facturen.

Het in de besluiten van de verweerster (synthesebesluiten p. 15) opgenomen bewering, m.n. dat de rechtbank *“terecht deze nietigheid vast[stelde], en ambtshalve de vervanging [beval] van de nietige facturen (in toepassing van art. 10, paragraaf 3 Vlaams Taaldecreet)”* is derhalve zowel in de feiten als juridisch onjuist.

3.1.1.2 De nietigheid van de facturen

1.

De eiseres vordert de veroordeling van de verweerster tot betaling van een aantal openstaande facturen.

De verweerster werpt de nietigheid van de facturen van de eiseres op wegens strijdigheid ervan met het K.B. van 18.7.1966 en het Vlaamse Taaldecreet dd. 19.7.1973, welke regels openbare orde bevatten.

2.

Conform art. 52 §1 van de wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken dd. 18.7.1966 gebruiken *“de private nijverheids-, handels- en financiebedrijven voor de akten en bescheiden, die voorgeschreven zijn bij de wetten en reglementen (...), de taal van het gebied waar hun exploitatiezetel of onderscheiden exploitatiezetels gevestigd”*.

Het taaldecreet van de Nederlandse Cultuurgemeenschap dd. 19.7.1973 heeft de regels van art. 52 §1 K.B. 18.7.1966 ten dele impliciet vervangen, anderzijds uitgebreid en door verregaande sancties verstrekt.

3.

Facturen gelden als *“akten en bescheiden, die voorgeschreven zijn bij de wetten en reglementen”*, zoals bedoeld in art. 52 §1 W. 18.7.1966 enerzijds, en het taaldecreet van de Nederlandse Cultuurgemeenschap dd. 19.7.1973 anderzijds, aangezien het wettelijk verplicht is facturen te hebben of af te leveren.

(cfr. Antwerpen, 19.1.2004, onuitgeg.)

4.

De facturen waarvan de eiseres in het kader van deze procedure betaling vordert zijn volledig opgesteld in een andere taal dan in het Nederlands:

Behoudens de identiteitsgegevens van de eiseres en de BTW- en Bankgegevens werden alle standaardvermeldingen op de factuur en de algemene voorwaarden van de eiseres in het Italiaans opgesteld.

Nochtans is de eiseres gevestigd in het Nederlandstalige landsgedeelte van België, en dienen haar facturen conform art. 2 van het Taaldecreet dd. 19.7.1973 in het Nederlands te worden opgesteld.

5.

Overeenkomstig art. 10 van het Taaldecreet dd. 19.7.1973 zijn de stukken of handelingen, die in strijd zijn met de bepalingen van dit decreet - in casu de facturen van de eiseres - nietig.

De nietigheid wordt ambtshalve door de rechter vastgesteld.

Aangezien alle facturen waarvan de eiseres in het kader van deze procedure betaling vordert opgesteld zijn in het Italiaans, zijn deze al deze facturen nietig conform art. 2 en 10 van het Taaldecreet dd. 19.7.1973.

6.

In de loop van de procedure, m.n. op 14.1.2014 maakte de eiseres onder voorbehoud van de conformiteit van de Belgische taalwetten met EU- en verdragsrecht, een vertaling van de nietige facturen over aan de verweerster.

De verweerster merkt terecht op dat een vertaling van facturen niet geldt als de door de taalwetten opgelegde *“vervanging”*.

Bij gebrek aan remediering van de wettelijke nietigheid van de facturen, zijn en blijven de facturen in functie van de Belgische taalwetgeving volstrekt nietig.

3.1.1.3 Strijdigheid van de Belgisch taalwetgeving met EU-recht en internationaal verdragsrecht

1.

De eiseres betwist de strijdigheid van haar facturen met de wetten van 18.7.1966 en het Vlaamse Taaldecreet dd. 19.7.1973 niet – waarvan akte – doch houdt voor dat de taalwetten strijdig zijn met het EU-recht inzake vrij verkeer van goederen enerzijds en het Weens Koopverdrag anderzijds.

Aldus meent de eiseres dat de taalwetten niet kunnen toegepast worden wegens strijdigheid met art. 26.2, 34 en 35 VWEU.

In ondergeschikte orde vordert de eiseres alvorens recht te doen dat de rechtbank een prejudiciële vraag zou stellen aan het EU Hof van Justitie met betrekking tot *“de verenigbaarheid van de gecoördineerde taalwetten van 18.7.1966 en het Vlaams Taaldecreet dd. 19.7.1973 zijn strijdig met art. 26.2, art. 34 en 35 VWEU inzake het vrij verkeer van goederen”*.

De verweerster ontmoet noch weerlegt de argumenten van de eiseres betreffende de strijdigheid van de Belgische taalwetgeving met EU- en verdragsrecht, waarvan akte.

2.

Het Taaldecreet van 19.7.1973 (*B.S., 6 september 1973*) werd recent gewijzigd door het Vlaams Decreet dd. 14.3.2014 (*BS 22 april 2014 (ed. 2)*).

Deze wijziging is o.m. het gevolg van de tussenkomst van een arrest van het Europees hof van justitie inzake Las naar aanleiding van een prejudiciële vraag van de Antwerpse arbeidsrechtbank. (UJH 16.4.2013, Anton Las / PSA Antwerp nv, zaak C-201/11)

In het arrest Las stelde het Hof in eerste instantie vast dat de betrokken regeling een afschrikkende werking kan hebben voor uit andere lidstaten afkomstige niet-Nederlandstalige werknemers en werkgevers en aldus een beperking van het vrij verkeer van werknemers betreft.

Wel kan een dergelijke belemmering gerechtvaardigd zijn door een of meerdere doelstellingen van algemeen belang, zoals daar zijn het bevorderen en stimuleren van het gebruik van een officiële taal, de sociale bescherming van werknemers en het vergemakkelijken van administratieve controles.

Om de test te doorstaan moet de regeling echter evenredig zijn aan de doelstellingen en moet ze dus een proportionaliteitstest doorstaan.

Het Hof oordeelde dat de decretale regeling met de ambtshave in te roepen nietigheidssanctie disproportioneel was:

“De partijen bij een arbeidsovereenkomst met een grensoverschrijdend karakter beheersen evenwel niet noodzakelijkerwijs de officiële taal van de betrokken lidstaat. In een dergelijke situatie verlangt de vorming van een vrije en geïnformeerde wilsovereenstemming tussen de partijen dat zij de overeenkomst kunnen opstellen in een andere taal dan de officiële taal van die lidstaat”.

“Bovendien zou een regeling van een lidstaat die niet alleen zou voorschrijven dat zijn officiële taal moet worden gebruikt voor arbeidsovereenkomsten met een grensoverschrijdend karakter maar bovendien zou voorzien in de mogelijkheid om daarnaast in een door alle betrokken partijen begrepen taal een rechtsgeldige versie van dergelijke overeenkomsten op te stellen, minder ingrijpen in het vrije verkeer van werknemers dan de in geding zijnde regeling, maar toch geschikt zijn om de doelstellingen van die regeling te waarborgen » .

Gelet op de strijdigheid met het Europees recht besloot het arbeidshof te Antwerpen dan ook om de Engelse versie van de arbeidsovereenkomst als een geldig gesloten arbeidsovereenkomst te beschouwen, zelfs voor een werknemer verbonden aan een exploitatiezetel te Antwerpen.

Een Nederlandstalige overeenkomst was daartoe helemaal niet vereist. Het arbeidshof oordeelde dat deze regel niet alleen moet gelden voor individuele arbeidsovereenkomsten, doch ook voor met de arbeidsrelatie verband houdende documenten.

(cfr. Engels, C., Het taalgebruik in de onderneming, J.T. 2014, 365 ev.)

3.

Gelet op het geciteerde arrest van het Hof van Justitie inzake Las dringt zich in het kader van de huidige procedure in eerste instantie de vraag op of de wettelijke verplichting in hoofde van Vlaamse ondernemingen – zoals in casu de eiseres - om facturen op straffe van nietigheid in het Nederlands op te stellen, een *“afschrikkende werking kan hebben”* in het internationale handelsverkeer waarbij een Belgische – in casu Vlaamse – ondernemer betrokken is.

Verder dringt zich de vraag op of de gebeurlijke belemmering gerechtvaardigd kan worden door een of meerdere doelstellingen van algemeen belang, *“zoals daar zijn het bevorderen en stimuleren van het gebruik van een officiële taal, de sociale bescherming van werknemers en het vergemakkelijken van administratieve controles”*.

Tenslotte moet nagegaan worden of de regeling evenredig is aan de doelstellingen en moet ze dus een proportionaliteitstest doorstaan.

4.

De rechtbank stelt vast dat internationale handelspartners gebruikelijk communiceren en contracteren in de taal waarin zij elkaar begrijpen.

Dit is niet meer dan evident nu het de gemeenschappelijke bedoeling van handelspartners is en in hun wederzijds belang, om op een succesvolle wijze zaken te doen met elkaar.

Deze economische realiteit werd overigens reeds meermaals zowel in rechtsleer als in rechtspraak bevestigd.

5.

In een contractuele context dienen facturen in eerste instantie een contractueel doel, m.n. de aanspraakbevestiging van de ene contractant jegens de andere ingevolge de uitvoering van een overeenkomst.

Facturen gelden echter ook als een administratief en fiscaal instrument ten aanzien van de overheden van zowel de internationale verkoper als de internationale koper:

Waar de internationale verkoper zijn boekhouding ten aanzien van zijn nationale overheden – in zijn eigen taal - moet kunnen verdedigen aan de hand van de onderliggende facturen, geldt hetzelfde in hoofde van de internationale koper.

Aangezien de factuur echter tussen contractanten in eerste instantie geldt als een contractuele aanspraakbevestiging ingevolge de uitvoering van overeenkomsten enerzijds, en het vrij verkeer van goederen een cruciale basispijler is van de Europese Unie anderzijds, oordeelt de rechtbank dat nationale wettelijke bepalingen die het wederzijds begrip van contractuele aanspraakbevestigingen beperken of bemoeilijken – zoals in casu de verplichting om facturen op straffe van nietigheid in een andere taal op te stellen dan de taal waarin anderstalige contractanten zich jegens elkaar uitdrukken – mogelijks strijdig kan zijn met het EU- en verdragsrecht.

Dergelijke wettelijke bepalingen zouden immers kunnen verhinderen dat contractanten elkaar spontaan en correct begrijpen met betrekking tot de in het kader van de uitvoering van een overeenkomst geformuleerde betalingsaanspraken en zouden internationale handelspartners kunnen verplichten om moeite, tijd en kosten te investeren in de vertaling van de contractuele betalingsaanspraken.

In een economische omgeving zoals de internationale handel is het denkbaar dat bijkomende administratie- en (vertalings-)kosten economische verliesposten vertegenwoordigen die niet (steeds) kunnen worden doorgerekend en derhalve desgevallend een impact kunnen hebben op de internationale concurrentiepositie van handelaars.

Enkel overwegingen van algemeen belang zouden de *de facto* beperking door de Belgische taalwetten van de vrije handel binnen de EU kunnen verantwoorden.

6.

In het hoger geciteerde arrest Las valideerde het Hof de terzake door de Belgische overheid aangevoerde doelstellingen van algemeen belang.

(...)

Het Hof erkende in overweging 27 van het arrest met zoveel woorden dat *“het bevorderen en stimuleren van het gebruik van het Nederlands [...] een rechtmatig belang [...] is dat in beginsel een beperking kan rechtvaardigen van de verplichtingen die door artikel 45 VWEU worden opgelegd.”*

Verder bevestigde het Hof dat de bescherming van de werknemers en de garantie van de rechtshandhaving door toezicht door bestuurlijke en rechterlijke autoriteiten mogelijk te maken, geldt als een rechtmatige doelstelling.

Het Hof van Justitie achtte de taalwetgeving in sociale aangelegenheden ex het Taaldecreet echter onverzoenbaar met het vrij verkeer van werknemers ingevolge de uitslag van de proportionaliteitstest, m.n. door de vraag te stellen naar minder ingrijpende maatregelen.

Die zijn in de ogen van het Hof inderdaad denkbaar, met name wanneer de mogelijkheid zou worden voorzien om naast de versie in de officiële taal, ook een rechtsgeldige versie van de overeenkomst te voorzien in een door alle betrokken partijen begrepen taal.

Op grond van al deze overwegingen was het Hof van oordeel dat artikel 45 VWEU zich verzet tegen een regeling die beantwoordt aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- zij betreft arbeidsovereenkomsten met een grensoverschrijdend karakter;
- zij legt op dat de redactie van deze overeenkomsten uitsluitend in de officiële taal van het taalgebied dient te gebeuren;
- zij bestraft overtredingen van deze regel met een nietigheidssanctie;
- deze nietigheid dient door de rechter ambtshalve te worden vastgesteld.

(Cfr. Judo, F., De taalwetgeving voor het bedrijfsleven na het arrest-Las. Lees maar, er staat niet wat er staat, In Foro, 04/2013 – nr. 41)

7.

Het geciteerde arrest van het Europees hof van Justitie inzake Las heeft echter specifiek betrekking op sociale verhoudingen en niet op de inzake facturen relevante regelgeving ex artikel 52 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Op grond van deze bepaling dienen de akten en bescheiden, die voorgeschreven zijn bij de wetten en de reglementen, door de bedrijven opgesteld te zijn in de taal van het gebied waar hun exploitatiezetel gevestigd is.

Waar de reeds hoger geciteerde auteur Judo, F. van mening is dat *“in het licht van de vier cumulatieve voorwaarden van het arrest-Las, de regeling van artikel 52 van de gecoördineerde wetten dus ruimschoots buiten schot te blijven (...)”* omwille van de verschillende sanctieregeling van art. 59 van de gecoördineerde wetten tegenover art. 10 Taaldecreet, meent deze rechtbank dat de auteur Judo hierbij mogelijks art. 10 laatste lid Taaldecreet uit het oog heeft verloren, dat nl. luidt als volgt:

“De sancties vervat in dit artikel gelden eveneens ten aanzien van de akten en bescheiden van de ondernemingen, voorgeschreven bij wetten en reglementen en van die bestemd voor het personeel, die reeds, overeenkomstig artikel 52, § 1, van het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, in het Nederlands dienden te worden gesteld”.

Aldus blijft art. 52 van de gecoördineerde wetten dus mogelijks *niet* buiten schot.

Gelet evenwel op de enorme impact van de door de verweerster opgeworpen problematiek van de gebeurlijke strijdigheid van art. 52 van de gecoördineerde wetten *juncto* art. 10 Taaldecreet met art. 45 VWEU dringt zich de heropening van de debatten op teneinde een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees hof van justitie.

De prejudiciële vraag aan het hof van justitie luidt als volgt:

“Moet art. 45 VWEU aldus worden uitgelegd dat deze bepaling in de weg staat aan een regeling van een gefedereerde eenheid van een lidstaat, zoals in casu de Vlaamse Gemeenschap in de Federale Staat België, die elke onderneming die zijn exploitatiezetel heeft op het grondgebied van deze eenheid, krachtens art. 52 Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (B.S., 2 augustus 1966) juncto art. 10 van het

decreet dd. 19 juli 1973 van de Vlaamse Gemeenschap (B.S. 6 september 1973) de verplichting oplegt om facturen met een grensoverschrijdend karakter uitsluitend op te stellen in de officiële taal van deze gefedereerde eenheid, op straffe van door de rechter ambtshalve aan te voeren nietigheid van deze facturen”

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Rechtdoende op tegenspraak:

Alvorens recht te doen:

Stelt de volgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie:

“Moet art. 45 VWEU aldus worden uitgelegd dat deze bepaling in de weg staat aan een regeling van een gefedereerde eenheid van een lidstaat, zoals in casu de Vlaamse Gemeenschap in de Federale Staat België, die elke onderneming die zijn exploitatiezetel heeft op het grondgebied van deze eenheid, krachtens art. 52 Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (B.S., 2 augustus 1966) juncto art. 10 van het decreet dd. 19 juli 1973 van de Vlaamse Gemeenschap (B.S. 6 september 1973) de verplichting oplegt om facturen met een grensoverschrijdend karakter uitsluitend op te stellen in de officiële taal van deze gefedereerde eenheid, op straffe van door de rechter ambtshalve aan te voeren nietigheid van deze facturen”)

Beveelt de griffier om het huidige vonnis samen met een kopie van de stukken 2.1-2.28 en 24 bundel eiseres aan het Hof van Justitie te verzenden ter attentie van de griffie van het Hof van Justitie (Rue du Fort Niedergrünwald, L-2925 Luxembourg).

Houdt de beslissing omtrent de kosten van het geding aan.

Verzendt de zaak naar de rol van de 10de Kamer.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande de aanwending van welk rechtsmiddel ook en zonder borgstelling.

Het vonnis werd uitgesproken door de tiende kamer ingevolge het bijzonder reglement van 4 augustus 2014 van de rechtbank van koophandel Gent.

Aldus het vonnis uitgesproken ter gewone en openbare zitting van achttien december tweeduizend veertien.

Hebben over de zaak geoordeeld: mevrouw M. Nuytinck, rechter in de rechtbank, voorzitter; de heren M. Van den Dorpe en P. Daeninck, rechters in handelszaken; bij de uitspraak bijgestaan door mevrouw C. Van Kerckhove, griffier-hoofd van dienst.

The image shows four handwritten signatures in black ink. From left to right: the first signature is highly stylized and cursive; the second is a simple, bold signature with a vertical line; the third is a large, sweeping signature with a prominent loop; the fourth is a more fluid, cursive signature.

C. Van Kerckhove

P. Daeninck

M. Van den Dorpe

M. Nuytinck

Voor eensluidend afschrift,
ter kennis gebracht in uitvoering
van art. _____ Ger.W.

Vrijgesteld van griffierrecht.
(art. 280/2° W. Reg.)
De griffier,

C. VAN KERCKHOVE
griffier - hoofd van dienst